

CONTE "EL VIRUS VIATGER"

Mireia Dellà Marcet
Tècnica en Educació
Infantil i Formadora

El Conte és un recurs didàctic amb un valor pedagògic incalculable. Quan expliquem un Conte proporcionem les eines als infants per poder gestionar la resolució de conflictes. Li oferim la possibilitat que s'identifiqui amb el fil argumental de la història i els seus personatges i així pugui entendre situacions quotidianes que l'envolten i que per si mateix o mateixa no pot entendre. Li donem permís perquè pugui posar nom a l'emoció que sent i ser capaç de vehicular-la donant pas a què aquesta flueixi.

La situació de la crisi sanitària, social i econòmica que estem vivint és sens dubte una situació de bloqueig emocional per la societat i especialment per les nenes i nens de casa nostra. És per això i en aquest moment, on una vegada més podem utilitzar el Conte per ajudar als més petits i petites a entendre la situació d'excepcionalitat viscuda. Un Conte sempre és un regal per a la mirada d'un infant.

EL VIRUS VIATGER

Quan la Catalina es va llevar aquell mateix matí tot havia canviat. Sense saber ben bé perquè però intuïa que alguna cosa molt greu passava. A casa tots anaven amunt i avall amb cara d'amoïnats llegint els diaris i escoltant la ràdio i la televisió. En algú moment del dia va poder sentir a la mare dient; que no sé qui molt important havia dit que els nens i nenes de tot el país no podien anar a l'escola, i el que és pitjor, tampoc podien anar al Parc ni tan sols podien venir les amigues i amics a jugar al jardí de casa. Només podien sortir al carrer en cas de necessitat; i quan ho feien, la Catalina passava molta por perquè tothom, tothom portava unes màscares lletges que tapaven el nas i la boca i aleshores quan la Catalina els mirava a la cara no podia saber ben bé qui era aquella gent. I això feia por, molta por!

El pitjor de tot eren els vespres quan el Pare la posava al seu llit i després d'explicar-li un conte i fer-li pessigolles sota el nas, li feia un petó de bona nit i tancava el llum de l'habitació. Aleshores el Pare ajustava la porta perquè la Catalina pogués adormir-se. Però tot just era en aquell moment quan entre l'esclatxa de llum que passava per la porta la Catalina podia entreveure i sentir totes les coses greus que estaven passant i que ella no podia entendre.

De mica en mica el cansament li guanyava a la por i el pes de les seves parpelles feia que els ulls se li tanquessin i es quedava profundament adormida. Quan l'endemà tan bon punt el sol treia el nas per la finestra i la Catalina s'esforçava per obrir els ulls se n'adonava que tot plegat no era pas un malson.

Aquell matí, mentre es prenia la llet asseguda a la taula de la cuina, l'Avi Pere, que estava confinat a casa amb la Catalina i els Pares, va observar que per la seva cara regalimava una llàgrima amb forma de perla. L'Avi Pere no va dubtar en abraçar-la, i va ser aleshores quan la Catalina amb un fil de veu tremolosa va poder dir per primer cop:

-Tinc Por!

En aquell moment va ser quan els Pares de la Catalina, en Pep i la Joana ho van entendre tot... Van asseure's a la Catalina damunt la falda. Li van explicar que el Coronavirus era un virus viatger que venia des de molt lluny, que sempre tenia la bossa preparada per poder viatjar, i és clar, era tan i tan petit que les hostesses no el veien i no li podien explicar que sense bitllet no es pot pujar a l'avió. I que per això el Coronavirus havia arribat al nostre país. També li varen dir que era com si a la "Llegenda de Sant Jordi" que tant li agradava a ella i mai no es cansava d'escoltar, al Sant Jordi li canviessin el Drac de color... que en lloc de verd fos taronja, i aleshores Sant Jordi no sabés ven bé com lluitar amb un Drac de color taronja per poder-lo vèncer. Doncs això, això mateix, exactament això és el que ens havia passat. Que les senyores científiques que feien vacunes i els senyors metges que cuidaven malalts, coneixien altres virus d'altres colors... però, el Coronavirus era de color de rosa i no sabien com havien de lluitar amb ell.

De mica en mica, a mesura que en Pep i la Joana li anaven explicant el que passava la Catalina es va poder tranquil·litzar, tot i que... ben mirat encara hi havia coses que no podia entendre, perquè tot era massa complicat per ella. Però el que sí que li va quedar ben clar, és que cada vegada que sentia que la por se li apropava al cor, la Catalina buscava ràpidament on era l'Avi Pere i sense dubtar-hi li feia una gran abraçada. I era llavors, quan aixoplugada sota els grans braços de l'Avi, la Catalina s'oblidava de tot el que estava passant i se sentia feliç.

I conte contat ja s'ha acabat, i no t'oblidis pas de rentar-te les mans

**LA MILLOR EINA
CONTRA EL RACISME?
Lluitar contra
la ignorància**

